

JUUDID

Ilmub igal laupäeval Tallinnas.

1930 a.

Tellimishind: 3 kuud — 1,50kr., 6 k. — 3 kr., 12 k. — 5 kr.

I a.

Toimetus ja talitus: Koidu tän. 34-3

LUGEGE TÄNA: Tallinna „Kasanova“. — Juuda rist (Romaan). — Juutide ilmapolitika. — On juut kaval või häbematu? — Juut 1. dets. mässu organiseerijaks. — Juhtumus raudteevagunis. — Juut pankrottmeister. — Juut pühikute kõlbline pale. — Jahve armastab pettust. —

Tallinna „Kasanova“.

Kuidas müüakse noorte neidude süütust.

Juudi äri ligemise ihuga.

Tallinna elavama liikumisega tänavatel võib sagedasti näha meest, korralikult, kuigi mitte silmapaistvalt riietatud, peas kõvanokaga müts. Sagedasti võib teda näha naisgümnaasiumide uste all, kui õppetöö on jõudnud lõpule.

Niipea kui naisõpilased kooliruumist tulevad välja,

läheneb neile nokkmütsiga mees.

Mõne süütu ja viisaka lausega pöörab ta mõne õpilase poole, püüdes sel moel alustada vestlust. Suuremalt osalt see katse nurjub, sest nokkmütsiga mees on kooliplikadel juba hästi tuntud. Kuid vahel õnnestub see siiski ja häda neiu-kesele, kes sattub nokkmütsiga mehe õnge.

Kevade tulekuga on nokkmütsiga

mees oma tegevuspõlluks valinud Kadrioru piirkonna, kus noored tütarlapsed käivad jalutamas ja hingamas mereõhku, siis poetab mees enese neiu-keste juure mõnel kõrvalisemal teerajal. Pakub end saatjaks ja hilisemal õhtul ka

kaitsjaks kaabakate vastu,

missuguseid Kadrioru ümbruskonnas liiguvat haruldaset palju. Seda oskab Tallinna „Kasanova“ teha meisterlikult. Mõnelgi noorel tekib usaldus ta vastu ja usaldab end saata koju.

Kodutee harilikult viib mööda mõnest kohvikust või restoraanist. Nokkmütsiga mees teeb ettepaneku minna minutiks sisse jalgu puhkama ja klaas

(Järg 4. lhk.)

Juudid.

Suures rahvaste peres on omandanud erilise kuulsuse juudid. See on emamaast võrandunud rahvas, kes enesele leidnud mugava paiga laialipillatuna teiste rahvaste keskel. Nad elavad ainult ühele ideele: kuis haarata endi kätte suuremaid kapitale, halvates naabri majanduslikke ettevõtteid, valimata sageli abinõusid, kuis tõugata teisi kuristikku. Paljud inimesed on kaotanud omad varandused — ja oma elugi sellele rahvale. Samuti kui juudi rahvas kogub omale varandusi teiste turjalt, nad lõhuvad selle rahva, kelle põue nad asunud, moraalset elu, häbistades autumalt noori õitsevaid neidusid, kaubitsedes elava „kaubaga“, levitades prostitutsiooni ja haavates julmalt selle rahva rahvustunnet.

Viimastel aastatel, mil rahvad

põevad sõdades saadud haavu, on juutide tegevus muutunud eriti energiliseks ja intensiivseks. Praegusel majandusliku depressiooni ja pankrottide ajajärgul, mil vanad põlised ärid langevad juutide õnnestustegevusel kokku — kerkivad suurejoonelised juutide ettevõtted. Juutide diktatuur majanduselus on täielik ja nende mõju näib kasvavat päevadega. Samade päevadega aga purunevad enamusrahvaste rahvuslikud ettevõtted ja kängub riiklik majandus.

Kuid rahvuslikult mõtlevad kodanikud igal maal ja igas riigis on jõudnud tõetundele, et nii ei või see kesta, et juutide majanduslikku diktatuuri tuleb murda. Rahvad, kes on vabanenud kehalisest ja vaimlisest orjusest, ei tohi saada majanduslikult väikese

Juuda rist.

Romaan Tallinna juutide praegusest elust ja nende skandaalseist seikluseist.

Ühel meie tuntumal kirjanikul on õnnestunud tungida Tallinna populaarsema ja suurima liikasuvõtja juudisoost kodaniku perekonna saladusisse, mis eeskätt saanud seeläbi võimalikuks, et üks äraandlik Heebrea poeg on näpanud mainitud suurjuudi pävaraamatu ja annud selle edasi, milline lõppeks sattus meie kirjaniku kätte. Selle kõrval aga on viimasel läinud korda hankida mitmesuguseid muid skandaalselt huvitavaid üksik asju juutide

seiklusist, mis nüüd siin romaanina edasi antakse.

Romaan läheb aina põnevamaks, seda enam, et järgnevate kõmuliste lugudega on seotud peaaegu kõik meie tuntumad juuditegelased üle Eesti.

Sinine luksusauto peatus Harju tänaval ühe silmapaistvama maja ees. Sõidukist valjus tüse isand — vähe küürus, kevadpalitu krae ülesse käändud. Ülles juhile mõned lühikesed sõnad saksakeeles, milles kõlas, murduv kurgu „r“ ja astus majja. Kuuldusid rasked sammud trepist ülesse ja siis uksekella järsk hääliitus. Inimmurd, nagu tavalisti soojemal maiõhtuil, voogas tänavail. Keegi ei omistanud sinisele sõidukile vähematki tähelepanu — sellased on meil ju nüüd üsna igapäevased. Ent igapäevane polnud kaugelgi sündmus, mis avanes ühenduses selle luksussõiduriistaga. Alles siis kui mainitud majast astusid tänavale kaks inimest: mees

Juudid.

kildkonna juudisoost isikute orjades. On asunud selgitus- ja paljastustööle, näitama oma kodanikkudele juudirahva õiget palet, tutvustama kodanikke juutide „majanduspoliitkaga“.

Tunnustame täiesti, et juutide pereski leidub mõni üksik aus kodanik, kes ei soovi halba teisele, kuid neid on nagu valgeid vareseid ja suurjuutlus ei salli neid endi keskel.

Ilmuma hakkav ajakiri „Juudid“ tahab olla valgustavaid tegu-

reid, mille ülesandeks on: 1) näidata Eesti rahvale kuidas elavad ja teotsevad juudid ja kuidas nad hävitavad meie rahvuslikku majandust ning 2) aidata kaasa Eesti majanduseluervenemisele.

„Juudid“ ilmub Eesti rahvuslikus vaimus ja ta ümber on koondunud hulk paremaid jõude meie akadeemilisest ja majanduslikust seltskonnast ning ajakirja seljataga seisab kogu vaba Eesti!

Eesti ärimehed —

kuulutage ajakirjas „JUUDID“! Sellega tutvustate oma kaupa laiadele hulkadele ja toetate **E e s t i r a h v u s l i k k e e t t e v õ t t e i d!**

ja naine — esimene tuntuima näoga kohalik juudiärimees, Simson Hart ja ta kaaslanna silmapaistvalt ilus eesti tütar — siis vaadati sinna poole, sosistati üksteisele midagi kõrvu, kuid rohkem ei midagi. Sõnutumalt libises ristvereline paar autosse ja pasundades palus sõiduk omale vabastada tee. Vaevalt said rattad hakata liikuma, kui autole vastu astus pikakasvuline hästi rietatud intelligentse näoga härra. Juht pasundas, ent võõras härra seisis kindlalt auto ees. Juht katsetas pöörduda paremale, pikk härra astus sinna vastu. Siis kostis autost vihane eestikeelne käratus. See hävitas võõra muumiliku rahu; ta tormas auto juure ja osava liigutusega avas tolla ukse. Kiljatus ja keeletu kokkumine.

„Kuhu tahate sõidutada selle daami..?“

Daam sõidukis puhkes nutma.

„Ei olep teie asi . . .“ kostab mehe hääl seest ja lisab saksakeeles juhile: „sõidke edasi.“

Juhile käratab võõras:

„Mitte tolligi paigast! Kuhu, teie need . . . avatlete selle noore daami?“

Nüüd vastab ahastava naise värisev hääl.

„Härra . . . H . . . art . . . kutsus mu väiksele . . . ringsõidule?“

Simson Hart, kogunud vähekese julgust, kinnitab laia naerugrimassiga daami seletust: „Ringsõidule, ja!“

„Ringsõidule! Silmapilk vabastage daam ja laske ta astuda välja sõidukist!“

„Ei metleпки. Kui teie meid tilitap, kutsup politsei!“

Rahvast koguneb auto ümber.

Võõras intelligentne härra pöördub galantselt daami poole: „Armuline preili, palun teid väljuge sest sõidukist.“

„Aga miks, — Teie olete mulle võõras?“

„On Simson Hart Teile tuttav?“

„Ja — ma olen . . . veel mitte . . . aga . . . varsti . . . ta teenistuses . . .“

„Palun siiski, astuge välja“.

„Ei preili ei astu . . .“

„Vaikige Teie! — Palun!“

„Noh — aga miks pean tulema välja?“ Nende sõnadega daam kummardub autost väljuma. Hart püüab teda käest haarates takistada, kuid daam vabastab enese sest tülitusest kiire, otsustava liigutusega.

„Andestage, armuline preili! Mu nimi on Vambola Lehepuu — X büroo juhataja.

Tallinna „Kasanova“

(Järg).

kohvi jooma. Kui neiu sellega nõus, teab „Kasanova“, et võit tema käes. Süütu limonaad, mida neile antakse, pole sugugi nii süütu kui ta pealt välja paistab. Jumal teab missuguste kombinatsioonide abil ja millal ta limonaadi jõuab segada alkoholiga. Kuid juba paari klaasi järgi tunneb neiu, et

silmad lähevad kirjuks ja jalad muutuvad nõrgaks.

Sagedasti ohvrid ei mäletagi, mis nendega juhtub edaspidi, kuni ükskord valutava peaga ärkavad kusagil kahtlase kuulsusega võorastemaja numbritoas. Mis nendega on sündinud vahepeal, jätame „Kasanova“ ja ohvri teada.

Kuid nokkmütsiga mees ei püüa neiukesti, kelledest eelistab süütuid, elust kogenenumaid, mitte ainult ise enda kirgedele rahuldamiseks.

Ta müüb neid ka teistele.

Pealinnas on suur hulk elumehi, kes seaduslikule naisele teevad sarvi. Pummeldades tekib neil alati igatsus õrnamasoo järgi ja siis on nokkmütsiga mees see, kes oma kaubaga välja tuleb. Ta seab oma nõudmised üles, mis purjuspeaga rahamehed harilikult sõna-

lausumata või väikse kauplemisega võtavad vastu. Paari tunni pärast ilmub nokkmütsiga mees tagasi, kaasas 3—4 neiu, nii kuidas tarvidus. Peale tasu, mis seda kõrgem mida ilusam ja süütum kaup, on „Kasanoval“ kindlustatud ka peatäis juua ja sakusmendid. Kui palju sel moel noori hingesid tehtud õnnetuks, on raske öelda.

Head äri naiste müügiga teeb nokkmütsiga mees siis, kui

Tallinna tulevad välismaa laevad.

Meremehed rannal on ikka suured seelikukütid ja seda peab silmas meie „Kasanova“. Ta on vaheltsobitajaks tutvunemisel, viib naise laeva jne., müüdugi pigistades välja võimalikult suuremaid „honoraaare“. Laevameestele ta muretseb peamiselt küll kombiustvalves registreeritud naise, sealjuures võttes tasu mõlemilt poolt: merimeestelt, et nendele muretseb naise ja naistelt, et neile muretseb kundesid. Paremad „palad“ laevadele ei rända, nende eest kuivamaa mehed maksavad rohkem.

On sellel „Kasanoval“ olnud seadusvastase tegevuse pärast isegi koh-

(Järg 5-dal küljel)

Oleme vististi tuttavad, preili Kunilaid. Ehk meelisklete . . .”

„O-ja, väga rõõmustav . . . aga — kuis ma nüüd saan, ma lubasin härra Hardiga . . .”

Nimetatu, kes sõidukis erutusest lödiseb, sõnab kurjal: „Preili, tulge kohe mu kõrvale . . . ehk . . . ?”

„Noh?”

„Mis siis?” küsib preili vähe kohkunult.

„Siis olep meie kaup katki!”

„Jääb nii kui nii — sõnab Lehepuu. — Sõidke rahulikult edasi!”

„Teie ei tulep, preili! . . . Gut, saate se kibe kahetsema! . . . Aga teie noorrhärr — me neep veel iksteist! Bitte.” Ja sõiduk lendab Virust alla.

Daami silmi tungivad pisarad; „Mu jumal!”

„Mis on teiega, jutustage palun. Lähme siit paigast, lähme eemale sest murrust ja kõnele, mis suhted teil on selle juudiga? Teie teate ometi, et Simson Hart on Eesti kardetavamaid juute, tuntud liiakasuvõtja, pankrottmeister ja naistevõrgutaja . . . ?”

„Ja ma tean. Ah! — ma langen siin sãmas kokku!”

„No-noh!” Silmapilkselt hõikab Lehepuu auto kohale ja nad kaovad sellesse. Jutt jätkub.

„Ja ma tean ja olen kuulnud palju, tean, et kõik on puhas tõde, mis kõneldakse temast . . . Simon . . . — ah! . . .”

„Ja Teie! Minu teada, nagu kohtasime umbes aasta eest seltskonnas, olete tuntuima Eesti ärimehes ainus tütar. Ja nüüd nii lähedad suhted Hardiga? Ma ei oska imestada!”

„Ah, Teie ei võigi aimata . . . Teate, . . . ei, parem, ärme räägime sellest . . . Õelge, kuhu me sõidame . . . ?”

„Sinna kuhu soovite, ent me ei seisata varem, kui olete seletanud — mis suhted teil on Hardiga ja kuis sattusite tema võrku? teie vanemad — teie isa . . . kuis nad . . .”

„Ah!”

„Mida teeb praegu teie isa . . .”

„Mu isa . . . Ta . . . Hea küll, ma pean teile kõnelema kõik . . .”

(Järgneb.)

tuprotsesse, kuid kõik see teda ei heiduta.

Inimestega kauplemine toob talle sisse ilusaid rahasummasid, nii et võib muretult elada ja koguda mustapäevadegi jaoks.

Mis sellest, et see pole „moraalne“. Moraaliga meie päevil ei tehta äri.

*

Neiu kes ise olnud kimbus selle „Kasanovaga“, jutustab temast järgmise lookese:

„Juba üle 10 aasta tagasi ajas „Kasanova“ oma musta äri. Sain seda juhuslikult tunda oma nahal. Oli aeg, kus kusagilt polnud saada naelagi suhkrut. Teed—kohvi tuli juua mõrudalt ehk sahariiniga. Viimastki ei saanud nii kergesti.

Olin kihlatud. Peigmees oli tuttav „Kasanovaga“ ja tutvustas möödaminnes mindki. Sel päeval tuli „Kasanova“ mulle Narva maanteel vastu. Peatas mu ja küsis tervise järgi. Nii hakkasime kõnelema. Muuseas tuli jutt ka toiduainete puudusest. Kurtsin, kuna olen suur maiasmokk, et kõige rohkem minu

peale avaldab halba mõju suhkru puudus. Seal ütles „Kasanova“, et temal veel endisest ajast kodus mõni nael suhkrut, võivat mullegi anda. Paha aimamata läksin kaasa. Tema korterisse jõudes palus ta perenaist mulle paarinaela osa suhkrut panna valmis. Selleks ajaks palus mind oma tuppa. Minutit viis ajas viisakat juttu. Siis korraga pööras ukse lukku. Küsis, mis see peab tähendama? Ära karda, kallike, vastab tema, ega midagi paha ei juhtu. Haaras mul ümbert kinni, tahtis paisata voodile.

Olen omaette naissportlane ja sellepärast teadsin mõned „kniivid“, kuidas ennast sarnase kallaletungi vastu kaista. Siiski pean ütlemale, et maadlemine kestis umbes tund aega, enne kui loobus pealetungist. Siis oli tal ka terve nägu kraatsitud lõhki ja käed näritud veriseks.

Muidugi, suhkur jäi mul saamata. Mind visati välja kõige ropemate sõnade saatel, mil-liseid polnud kuulnud varem.“

*

Sellele loole pole enam muud juure lisada, kui et see „Kasanova“, nokkmütsiga mees, on juudi soost ja elab Narva maantee lähedal.

Juutide ilmapolitika.

Miks puudub juutidel oma riiklik korraldus?

Alles hiljuti kõneldi üsna elavalt juutide riigi kogumisest Palestiinas, kuhu pidid koonduma kõikide maade ja rahvaste keskel segi elavad juudisoost kodanikud. Sügava rõõmu — ja rahuldustundega võeti kõikide rahvaste poolt vastu see teade, ehkki keegi polnud nii naiivne uskuma, et juudid panevad kolid kotti ja lähevad oma ajaloolisele emamaale. See oleks olnud juutidele kindel surm.

Juutidel puudub täiesti see kõikidele rahvastele omane kodu- ja isamaa-armastuse tunne. Nende iidne kodumaa Palestiinas, millest vast ainult võiks juttu olla, on praegustele põlvetele võõras, kellelgi pole selle paigaga enam mingisuguseid sidemeid. Nii on päris loomulik, et praegustel juutidel pole oma päris maa d.

Tõuseb küsimus — miks on see nii? Mis on selle „traagika“ põhjuseks? Endastmõistetavalt peaks selle rahva saatus olema olnud väga kurbloolik, kel pole kodumaa d. Me näeme endi silmadega alalisi rändavaid rahvaid, kes kaotanud pinna oma jalge alt, nagu mustlased, ja me teame, et nad ei ole kaugeltki rahul oma kurva osaga, nad ainult peavad olema rahul. Ja meie tunneme neile täiest südamest kaasa.

Aga juutidel? Ehk peame neilegi tundma kaasa, et nende kodumaa on läinud kaotsi, et nad selle on ehk kaotanud võõra terroriseeriva rahva verise vägivalla all, et nad nüüd on väga õnnetumad ja püüavad kuidagi läbi ajada teiste rahvaste sõbraliku hõlma all . . ?

Juba kauges ajaloolises minevikus mängisid juudid — esiisad oma kodumaa käest ja rändasid laiali teiste rahvaste keskele tegema „geschefti.“ Ainult nõrgemad jäid Palestiinasse. Välismaail oli neil hea tööpõld — mida oleks suutnud pakkuda neile vana pühamaa? Häbematus, istuda kutsumata võõra söögilaua taha ja ahmida oma suhu maitsevamad palad, see on juudisoole omane juba selle inimtõu hällist peale. Ja oma häbematusena pugesisid juudid kohe teiste rahvaste kodudesse ja algasid oma äri. Sajandite kestes on see rahvatõug energiliselt paljunenud ja ikka enam ja enam levinenud üle ilma.

Nad nagu metsikuimad kiskjad tungisid kõikjale, kus oli midagi võtta paljunenud ja ikka enam ja enam levinenud üle ilma.

Peamine rünnak oli sihitud endastmõistetavalt turgudele ja majandusliistele ettevõtetele. Alles hiljem näeme neid figurerivat ka teistel aladel — politikas, teaduses ja seltskonnategevuses. Kuid igal tegevusalal neid saadab äritegevuse ahnus, iga liigutus, mida teeb juut, sünnib vaid selleks et saada raha. Vähe sellest, et saada omale raha — seda tahab lõppeks ju igatüks, vaid juut tõmbab selle raha teise kehvema käest just selleks, et kehvem jääks hoopis paljaks. Juudi raha ahnus on hävitav. Meie teame Shylocki Shakespeare'i draamast.

Majanduslikud püüded — ja isegi n. n. rahaahnus on väga hinnatav nähe, kui ta sünnib selleks, et nende saavutistega luua uusi väärtusi, rakendada raha tulutoovasse ettevõttesse, millega viiakse majanduselu edasi. Kuid meie teame, et juudirahva majanduspolitiika on sellane: Kui kellelgi midagi on, siis tuleb see jalamaid üle võita ja selle eest osta pomm, mis teisedki naaberettevõtted põrutab õhku. See on lõhkuv majanduspolitiika, mille siht on kaaskodanikele, eriti enamusrahvaliigetele, kahju sünnitada.

Sellast politikat on juudid ajanud kogu inimsoo ajaloo kestes. Isegi Palestiinasse jäänud hebrealased, kelle soontes ju sama juudiveri, teevad oma „äri“ pühade esemetega. Nii müüvad nad turistidele kalli raha eest Kristuse ema silmapisaraid, Kristuse ristitükikesi, juukseid, riideservakesi j. n. e. ajades sel moel pühadust teotades kokku hiigla summe.

Kindel on see, et ainult sellasel viisil, laiali paisatuna rahvaste hulka, juutidel õnnestub elada oma ärilist elu. Nad teadsid ju väga hästi, nägid ise, kui elasid Väike-Aasias koos, et nende äriline vaimusäde kustub, nende hing närub ja et neil siin tühjas kõrbes pole suurearvuliselt midagi ettevõtta. Uues olukorras aga tundsid nad endid imehästi, siin avanes neile tõelik tööpõld, mis nende vaimu ja kalduvuste kohane.

Kui juut praegu hakkaks mõtlema oma riigiloomisele, siis tuleks ta kahtlematult surmaküsimuse juure: kas peavad lõppema juudid maailmast? Praegu on juudid jõudnud äriilma valitsejaks, pea igas riigis — eriti just Ida-Euroopa riikide on juudid kapitalid koondanud endi kätte. Neil on vastas-

tikud sidemed üksteisega riikide vahel ja nad toetavad üksteist. Asutab näiteks keegi ettevõtlik juut Eestis mingi äri siis saab ta sada toetust igast ilma-kaarest. Nii teotseb nende organisatsioon. Ainult ühes ja samas paigas, võistlejatena on nad üksteisele veriselt vaenulikud.

Sellane sideorganisatsioon on juutidel võimalik ainult nende praeguses vähemusraha olukorras. Nad ei nõua poliitilisi eesõigusi seal, kus neil sest pole tulu. Aga vaadagem Venes, seal on iga teine kommunistlik juut. Me teame, et enamline revolutsioon on juutide töö. Aga kas töörahva elu parandamiseks? Ei — juutide põhjatute taskute täitmiseks. See on vihane tõde, millest massid seni pole veel saanud aru.

Kui nüüd hakataks juutidele kusagilt poolt rahvuslikku enesetunnet ja omariikluse mõtet sissepumpama, siis tõuseb selle vastu kogu juutlus. See on, nagu mainisime, nende surm. Nad peaks hakkama elama, nagu nad väljendavad ise, „kui lambad laudas.“ Nad omandaksid küll omariigi kõikide õiguste ja seadustega rahvaste peres, astuksid Rahvasteliitu ja esindaks omariiklikku rahvast ning kõigiti juhiks ise oma rahva saatust, kuid neilt võetaks võimalus valitseda teiste riikide turge. Seepärast nemad löövad käega: „Riik ei ole äri — ehk ta on väga halb äri.“ See on juudirahva loosung. Aga laialipillatud, vähemusrahvana, poliitiliselt teistest juhitud, nii elavad nad oma elu vees.

Rahva väärtus ja rahva nimi on olnud sellest, milline on ta riik, milliste raskuste ja ohvritega ta on loonud oma riigi, rahva au on seda suurem ja rahvas seda püham, mida rohkem on ta elavaid elusid toonud ohvriks selleks, et luua või alal hoida oma riiki. Meie teame rahvaid, kes kogu ajaloolise aja on heidelnud, veriselt heidelnud oma enamusrahva eesõiguste eest, selle eest, et saaks rajada oma riigi. Nende kangelaslike rahvaste kuldses nimekirjas särab ka Eesti. Eestil on hea nimi, sest ta on raskesti lunastanud oma riigiolemuse ja rahva vabaduse.

Üks inimtõug aga maailmas elab teiste rahvaste juurte all, toitub nende juurte mahladest — elab poliitiliselt vabadiku elu ja elab selleks — et ei elaks teised!

Kas „kavalus“ või „hábematus“?

Mispärast juudid on rikkad.

Üldiselt näib valitsevat arvamine, et tüübiline juut on kaval. Näeme ju, et juudisoost kodanikud enamjaolt on kaubamajade omanikud või nad spekulatsioonid ja toimivad vahelstajatena. Kuna meil Tallinnas ja ka provintsis pole olemas vaest juuti, siis arvatakse, et nad õitsvale järjele on pääsenud just oma suure kavaluse tõttu.

Lähemalt asja üle järele mõeldes selgub aga, et juudi kavalus on olemas vaid rahva ettekujutuses. Esijoonel on just h á b e m a t u s see, mille abil juudid on kogunud oma varanduse. Kellel ei ole hábematus, see on sama vaene kui iga teine lihtsurelik. Leidub sarnaseid eksemplare meil Eestis harva, kuigi ei saa salata, et neid üksikuid olemas on. Need on sõbralikud, tõesti inimlikud inimesed, kellega mõtteid vahetada on nauding ja kes võivad olla heaks sõpradeks ja ustavateks seltsimeesteks.

Rõhuv enamus tuleb aga paigutada teisi lahtresse. Need on ärimehed, kes ei millegaga peale hakates on rahva käest kraapinud kokku hiigla varandusi, kellel linnades kõige suuremad ja toredamad majad, kõige suuremad kauplused.

Vaatleme lähemalt, milles peitub nõnda nimetatud juudi „kavalus“.

Kui ristiinimene hakkab müütama kaupa, siis teeb ta enne kalkulatsiooni, kui kallilt asi on tal endal käes, kui palju peab ta asja pealt teenima, et tasuda ärikuluisid ja ka ise saada elada. Selle järgi teeb ta hinna, millest maha jättes ta juba riskeerib kaotusega.

Juut teeb ka kalkulatsiooni, tal on täpselt välja arvestatud, missuguse hinnaga ta veel müüa võib. Kuid niipea kui ilmub ostja, küsib juut rahuliku näoga 50 kuni 200 protsenti kallima hinna, vaadades selle järgi, missugune on kaup ja kuidas näeb välja ostja. Kauba eest küsida mitmekordset hinda ei ole omegi mingisugune „kavalus“, sellest peaks aru saama igaüks. Samuti teab igaüks, et juudile ei tohi maksta hinda, mis ta küsib. Algab tingimine. Sellega viidetakse kallist aega, mida mujal võiks kasutada palju kasulikumalt.

Et juut hinnast jätab alla, see ongi üks põhjustest, miks juudi juurest ostetakse. Näiliselt inimene on saanud osta odavalt, hinnast on nii ja nii palju jäetud alla, juut kinnitanud kogu aja, et ta just sinule müüdüd kaubaga pole teeninud sentigi,

vaid kohutaval kombel saanud kahju. Sealjuures on ta aga teeninud kaugelt suurema protsendi, kui kristlasest äriees sama kauba pealt oleks teeninud.

Teine juudi „kavaluse“ põhimõte peitub tema peale ükkivuses. „Eestikest viska välja, tagauksest tuleb sisse tagasi,“ öeldaks nende kohta. Ja selles öeldises on tõtt rohkem kui terake. Juut oma kauba peale surumisega võib mõnigi lihtsureliku niivõrd ära tüüdata, et ostetakse just kauba pakkujast lahti saamiseks. Juuti sõimata on nagu ane selga visata vett. Kuigi ei jää kumbagile midagi, täna sõimad juudi läbi, homme on ta oma kaubaga ja naeratava näoga jälle sinu juures. Arvan, keegi ei taha kinnitama tulla, et sarnaselt tegutseda nõuab suurt kavalust. Sellega saab hakkama igaüks, kes südamefunnistuse hommikul jätab koju ja enesetundele sülitab.

Veel üks „kavalus“ on juutidel, s. o. — tarvitajale odava hinnaga anda alaväärtusliku kaupa. Sellest on tekkinud mitu protsessi. Alles hiljuti oli üks rikutud riide lugu kohtus arutusel, kusjuures kõneldi ka sõimamisest ja ebasüüdsate sõnade pildumisest. Kui keegi kergeusklik laseb omale alaväärtusliku kauba kaela määrada, siis ärgu ta lootku, et juut seda naljalt tagasi võtab. Ehk kui võtab, siis annab asemele teise kauba, mis kvaliteedilt võib olla küll parem, kuid mille hind kaugelt ületab kohaliku turu omad. Mine hakka nüüd iga väikese asja pärast protsessima! Lüüakse käega, kantakse kaupa ja asi jääb sellega.

Üks rikastumise abinõu on pankroti tegemine. Kasutatakse kristlaste, sagedasti ka oma soost, äriemeeste usaldust, võetakse suuremal arvul kaupa võlgu ja kui ligineb maksu tähtpäev, siis on kauplus korruga tühi: äri on imestamisväärset lühikese aja jooksul sattunud „maksuraskustesse“, kaup on tulnud realiseerida alla oma hinna. Võlausaldajad pühkigu suu puhtaks, kuna juut varukasse muigab: tema varandus on kasvanud miljonite võrra.

Üldjoontes oleks see kõik, mida peetakse juudi kavaluseks. Palju seal kavalust tõepoolest, seda võib igaüks otsustada ise. Kuid üks ärimehelik voores, ei saa salata, on juudil siiski see on tema võim „oisa“ teida. Kus midagi on lahki ja ripakil, seal on juut jaol esimesena. „Nagu haisu tunneb“, öeldakse sel puhul.

Juut 1. dets. mässu organiseerijaks

Kommunistliku löögimehe, tschekisti Israel Gelfandi röövseiklusi.

Nanilsoni tapja ja Kutepovi röövija.

Läti ajakirjanduses on ilmunud sensatsioonilisi teateid kindral Kutepovi röövijatest. Tuntud emigrantide tegelane Burtsev selletas avalikult, et Kutepovi röövimise peategelasteks on tschekistid A. Ellert ja J. ja L. Gelfandid.

Gelfand ja Ellert olid kominterni agitatsiooni-osakonna täieõiguslikeks volinikeks, Ellert peale selle veel partei tsentraalkomisjoni eriliseks usaldusvolinikuks.

Edasi teatatakse, et samad mehed on teotsenud ka rkl. Nanilsoni tapmisloos ja 1. dets. mässu organiseerimises.

Kuigi osa Eesti ajakirjandusest kahtleb mainitud isikute aktiivses osavõtus meie poliitilistest veretöödest, võib siiski usaldada riialaste informatsiooni. Tõenäolik

on, et Israel Gelfand on viibinud mitu korda Eestis.

Ametlikult on teada: Gelfand oli tegev Lätis Nõukogude Vene kaubandusliku esinduse juures kui Neftsündikaadi voliniku abi. Praegu on ta 44-aastane. Ta on juut. Isanimi — Boruch.

Eestis viibis Gelfand 1923 aasta 19.—29. augustini, samuti ka 1924 aastal 5.—22. veebruarini.

Praegu asuvad mõlemad tegelased Inglismaal.

On vastuvaidlematult tõenäolik, et juut Gelfandi käed pole puhtad 1. dets. ohvrite ja Nanilsoni verest. Kuna tema tegutses organiseerijana ja võib olla seisis tegelikust veretööst eemal, polnud meie politseivõimudel teada varem ta osavõtt sellest.

Eestlased — ostke kõik kaubad ainult Eesti äridest!

„Viro“ nahavabrik sulgemisele.

Juut Aisikovitshi pärandus.

„Vaba Maas“ kirjutatakse:

„Rakveres asuvate Eesti suuremate nahavabrikute „Sakala“ ja „Viro“ kohta on linna tervishoiukomisjon teinud oma otsuse. Selles tehakse linnavalitsusele ettepanek: nõuda politsei- ja kohtuvõimude korraldust „Viro“ seisma panemiseks, kuni selles vabrikus pole sisse seatud raiskvete filtrid, mis praegu täiesti puuduvad.

Kohtuprotsess tuleb ka Eesti suuremal nahavabrikul „Sakalal“. Sellel olid filtrid olemas ainult nime pärast. Vabrikust välja veetavad jätsed veeti lihtsalt linna külje alla põllule mäda-

nema, kuna sundmääruste järele need kas maasse kaevama või mullaga katma peab.

Filtrite kavad tuleb mõlemal vabrikul valmistada lasta vastaval eriteadlasel ja linnavalitsusele kinnitamiseks esitada.“

Siin jääb küsida, kellele õieti kuuluvad nimetatud nahavabrikud? Meil olemasolevate andmete järgi peaks või vähemalt pidi „Viro“ nahavabriku omanik olema sama juut Aisikovitsh, kes tööliste palgad jättis maksmata, neile palganõudmise puhul näitas tagumikku ja veksligirodega röövis nii mõnegi kehviku viimase varandusenatukese. Lõpuks leidis, nagu teada, ka Aisikovitsh paragrahvi, mille otsa komistas, ja istub praegu võrestatud akende taga, kus mõtleb järgi ilma kurjuse üle.

Juut jälle pankrottmeister.

Ärimees Gorbatshev sunniteel kohtusse pankrotitegemise eest aru andma.

Michail Gorbatshev oli pealinnas varem õige tuntud ärimees, kes kauples Estonia puies- teel firma all „V. I. Gorbatshev ja Pojad.“ Nüüd on äritegevus lõppenud seega, et laupäeval oli rahukogus kreditoride nõudel harutusel Gorbatschevi maksujõue- tuks tunnistamine.

Suuremaks võlausaldaj. Gorbatscheville oli nahatööstus „Union“, kelle volinik nüüd nõudis ta mak- sujõuetuks tunnistamist.

Kohtusse ei olnud oma ärite- gevusest aru andma ja maksu- vahendeid ette näitama ilmunud Michail Gorbatschevi, mispärast kohus otsustas asja uuesti haru- tuselevõtmisel ärimeest sunniviisil kohtusse tuua. Võlgade katteks müüdi samal Gorbatschevil koh- tupriistavi poolt maha korteri- sissesead ja muu varandus, mis hinnatud 1040 kroonile.

*

Meil ja kõigil „Juutide“ lugejatel oleks huvitav teada, missugustel põhjustel ärimees Gorbatshev pankrotti jäi?

Kas andis selleks põhjust hale majan- dusaasta, kas juut tõesti äritegevusega niipalju kahju sai, et oli sunnitud ka up- luse ukse kinni panema? Või on ka sel puhul tegemist jälle kuritahtlise pank- rotiga?

Et juudid oma varanduse sagedasti ajavad kokku just viimase moodusega, seda tõendanud on nad rohkem kui ükskord.

Kõigil on veel meeles, kuidas talitas Rakveres nahavabrik „Viro“ omanik Aisikovitsh. Tegi äri nagu aus mees kunagi. Seal korraga Aisikovitsil oli tarvis raha. Tütrele suutis anda mil- joneid kaasavaraks, osta talle uhkeid mööblitükke, ühesõnaga, teda kuningli- kult panna mehele, kuid ühel päeval oli rahanappus käes.

Tegi pankadest laenu. Võttis igalt poolt niipalju kui sai. Töölisele jättis

palgad maksmata. Vähe sellest. Võttis neilt vastutajatena vekslitele allkirju. Laskis vekslid kõik üks üheteise järgi protesti. Kui ähvardati teda vangista- misega, siis ta ütles, et siin on „tsiviil“ vahekord ja et temale ei saa teha mi- dagi. Õnnelikul kombel leiti siiski pa- ragrahv, millega mees saadi õngitseda trellide taha.

Muidugi, tööliste palkasid ei maksa keegi, samuti kaotavad paljud neist endi varanukese, kuna kergemeelselt kirjutasid alla vekslitele. Aisikovitshil endal varandust pole enam mingisu- gust, kõik on koormatud mitmekordselt.

Kuidas läheb Gorbatschevida ja ka mõne teise juudisoost ärimehega, kes lähemal ajal kavatsevad ette võtta sar- nast rikastavat „shnitti“? Kas leitakse ka neile paragrahv või tulevad nad angerjatena välja silmusest?

Kas sul häbi ei ole!

Maamees läheb juudi kauplusse ostma mütsi. Valib ja tingib. Müüjaks noor põnglane. Küsib mütsi eest 1200 s. Lubab 1000-dega. Jätab seal alla 800 peale, kuni lõpuks käed löid kokku 400 sendi peale. Maamees laseb mütsi pakkida sisse.

Kodus pakki avades näeb, et pole sugugi see müts, mis talle kaupluses meel- dis. Müts on hoopis räbalam.

Järgmisel korral linna sõites maamees astub jälle juudi juure sisse, ütleb: „kas teil häbi ei ole inimesi niiviisi petta? Pakute mulle teise mütsi kui oli kaup. See müts siin ei kõlba koera hanna alla.“

„Kes miib sulle see müts?“ küsib mütsi- kaupluse omanik.

„Sama põnglane, kes seal leti taga praegu hirvitab.“

„Kas sul häbi ei ole,“ sosistab juut. „Nii veike poiss ja lüüb su naha ligi. Era sa sellest kellegile palju reegi. Isi teis- kasvand mees!“

Eestlased —

koonduge kõik ajakirja!
„J U U T I D E“ ümber!

Jahve armastab pettust.

Juutide kelmusi isa Jakobist peale.

Motto.

Ja Jakob ütles oma isa vastu: Mina olen su esimene poeg Esav. Ma olen teinud nõnda kui sa oled rääkinud mu vastu, võta nüüd kätte, istu ja söö mu metsa linnust, et sinu hing mind võtaks õnnistada.

Eks me kõik, kes kord lapsena õppinud piiblitunne seda vana ja kõigile tuntud kohta piiblist. Paljud meist mõtlesid siis oma lapse mõistusega. — Kuidas võis sallida ja isegi heatahtlikult suhtuda Jahve (juutide Jehoova) tema nimel andud, kui pettusega saadud õnnistusele.

Kuid piiblist teame, et Jakob oli Jahvele armas. Jahve õnnistas teda — kõike tema ettevõtteid, ka neid millede juures ta pettust tarvitas.

Kuid eks ole Jakob juutide „sümboolne isa.“ —

Ja kui nüüd imestatakse juutide „leidlikuse“ üle — teisi kaaskodanikke — mittejuute petta, siis pole seal õieti midagi imestada, sest Jahve nende jumal on nende poolt. Ega Jahve muidu poleks Jakobile, selle petjale annud kaasa oma õnnistust ja ta järeltulejad suureks rahvak steinud.

On kestnud juutide poolt mittejuutide ekspluateerimine terve ajaloo kestel. Ning ühes kultuuri kasvamise ja tsivilisatsiooni arenemisega on arenenud juutidel ka võime mitte nende rahvusesse kuuluvaid isikuid ekspluateerida, on arenenud see võime neile teiseks minaks.

Isik mitte juudirahvusest, püüab oma halbadest külgedest, iseloomu joontest, mis seltskonna poolt hukka mõistetud, kasvatus ja kultuuri kaudu vabaneda ja kõige voorulisemat joont eneses välja arendada. Juutide juures näeme aga vastupidist. Rääkimata sellest, et nad oleks püüdnud oma „teist mina“ enestes kaotada, hoopis vastupidi — arendavad seda.

Ei saa juuti üldse ettekujutada ilma tema „teise minata“ — tungi teist mitte ekspluateerida ja omale võimalikult suurt kasu hankida, valimata selleks abinõusid.

Teist petta — sellega saab vast igaüks hakkama, kuid peenikeselt petta ja teinekord ennas seal juures isegi heategijana paista lasta seda oskab ainult juut.

Kuna mõne teise rahvuse liige valib omale eesmärgi — sihi mille poole ta püüab, kuna teda vallutab mingi kaugele-

ulatav idee, mis pühendatud ühiskonna ja üldsuse hüveks ning ta selle eest kõigi võimalikkude abinõudega võitleb — ohverdades enda varanduse ja teinekord iseendagi selle teostamiseks, kuid juutidel kahvatuvad kõik teised mõisted, kõik teised huvid enda huvide taotlemiseks — kaaskodanikkude — mittejuutide ekspluateerimiseks ja ruineerimiseks.

Kuna, ja mis kõige huvitavam asjas, — isegi nende tuldpurskav Jahve — kes üpris vihane, tule ja väävliga nuhtles tema käsust üleastujaid, patustajaid — seda kõike heaks kiidab ja asjasse kinnissilmi suhtub.

Kui nüüd see juutide ajalugu, mida nimetame piiblik, noteerib meile sarnased juhtumised, siis ei ole meil kahjuks modern ajalugu juutide kohta olemas, mida tõeliselt kahjatseda tuleb. — Sellepärast, kui too raamat — piibel aasta tuhandete eest pakub meile selles suhtes nii paljugi huvitavat materjali mõtlemiseks elu ja inimeste kohta, kelledega igapäev kokku peame puutama — milline tähtsus oleks nüüdseaja modern ajalool selles, kuidas mõista omi kaaskodanikke juute ja kuidas neisse suhtuda.

Eestlased —

ostke kõik kaubad ainult

Eesti äridest!

Juudi perkond salakaubitsemas.

Poeg salakaubasse mähitud.

Juudid tegelevad väga agarasti salakaubitsemisega. Sageli loeme ajalehtedest juudisoost riigipüüajate sissekukkumisi. Üsna hiljuti paljastati Valga piiripunkti juudieide S. kavatsus Lätist Eestisse toimetada igasuguseid pitse, siidilipse, trakse j. n. e. Ta oli nimelt kõik need kaubad mässinud oma 12 aastase poja keha ümber, nii et poiss nägi välja nagu pall. Kuid nii oskamatult ja labane peitmisviis äratas kergesti seadusesilma tähelepanu ja salakaup konfiskeeriti.

Juhtumine raudteevagunis.

„On Teie lapsed juudid või kristlased?“

Sõitsin Tallinnast Wiljandi poole. Nagu tavaliselt eelpühi, oli ka nüüd rong viimase võimaluseni täis kiilutud. Ehkki juba tund varem rongi äraminekut jaamas olin, ei leidnud ainustki vaba kohta vagunis. Seisin läbikäigul ja lasksin end tahtmatult tõugata möödakäijast, Äkki ilmus uksele üks tuttav — minu kaasametnik. Nähes minu abitust hüüdis ta mulle midagi ja kadus tagasi jaamahoonesse. Vähe aja pärast tuli ta tagasi, võttis minu pakid ja tõmbas mu kaasa endaga. Suure rüselmise järele leidsin end kupeest, kus juba varem neli reisijat endid mugavalt sisse olid seadnud. Tehti meilegi kuidagi ruumi, ehkki kupee meile kuuele kitsaks kippus jääma.

Silmasin oma kaasreisijaid, kelledega koos tuli veeta ligi kaheksa tundi.

kasin seda kohe, kuid ei tulnud mõttesse juurelda selle põhjust.

Viimaks, kui ei tahtnud lõppeda too juudi jutt ja igavaks kippus minema too aine, ütlesin naljatades:

„Jätke kord need vaesed juudid rahule, mitte nende eneste, vaid nende jumala tahtmise järele on paisatud nad laiali maailma, nuhtluseks teistele, ehkki see sündis nende esivane mate pattude pärast.“

Õelnud seda, tõstis minu kõrval istuv daam äkki pea ja sõnas mulle tasa, kuid küllalt kõvasti, et teisedki seda kuulda võisid.

„Minu mees on ka juut“ — ütles ja punastas.

Hetke valitses kupees vaikus. Meil kõigil oli vähe piinlik, kuid veel piinlikum näis olevat minu naabril — kordagi ei

Lugege ajakirja

„JUUDID“

Esimesena torkas silma minu kõrval istuv kena blond daam. Kõik tema ümber oli valitud ja luksuslik.

Vaatlesin teda salaja ja kadestasin. Minu vastas istusid kaks daami ja üks — juba vanem härra. Üks vastasistuvaist daamest, kelle jutust mõista võis, et ta hiljuti vast Itaaliareisult tagasi oli tulnud, oli väga jutukas.

Lakkamatult lobises ta kõiksugu asjust, kuni viimaks hakkas kiruma juute, kelledega temal reisul palju tüli olnud.

Aegamööda kiskus ta teisigi kaasreisijaid jutusse ning igal neist oli midagi südames juutide kohta, mida tuli välja ütelda, kuid kõigist ette jõudis aga too jutukas proua — Itaaliast tagasitulnu.

Blond daam minu kõrval jutles elavalt ja kuulas huviga. Kuid nii pea kui jutt pöördus juutidele, vaikis ta korraka. Mär-

tõstnud ta enam pead.

Esimesena hakkas rääkima jutukas daam Itaaliast.

„Aga kuidas on Teie lastega, on nad juudid või kristlased?“

Daam minu kõrval punastas jälle, kuid sõnas viimaks:

„Ei tea — mul ei ole veel lapsi!“

Enam ei rääkinud ta, vaid istus omaette ja teeskles tukkumist, kuid kindlasti ei tukkunud ta, vaid mõlles.

Minul aga oli tollest ilusast daamist kahju.

Mõllesin — juudiga abielludes oled omanud luksusliku külluse, kuid kaotanud iseteadvuse. Ja võib olla ei ole see esimene ega viimane kord, kus langetad oma ilusa pea, häbendes meest — juuti.

Juut — pühikute kõlbline pale.

Kes nad on, vaatame piiblist.

Jakob.

See on kelm ja silmapaistev elumees. Kõige esmalt ta tüsab oma vana pimedat isa: saab sellelt kelmusega õnnistuse. Teiseks elab ta sugulist kooselu ühel ja samal ajal nelja naisega: kahe õe Lea ja Raheliga ja kahe naisteenija Pilla ja Silpaga. Kõik need neli naist sünnitavad ühe lapse teise järele. „Ja ta (Rael) andis temale oma ümardaja Pilla naiseks, ja Jakob heitis tema juure. Ja Pilla sai käima peale ja tõi Jakobile poja ilmale. Ja Pilla, Raheli ümardaja, sai taas käima peale ja tõi Jakobile teise poja ilmale. Ja Silpa, Lea ümardaja, tõi Jakobile poja ilmale. Ja Silpa, Lea ümardaja, tõi Jakobile teise poja ilmale“ (1. Moos. r. 30 p. 4, 5, 7, 10, 12 salmid). Sellaste salmidega on täidetud kaks pikka peatükki.

Taavet.

Noorena on Taavet viks poiss: osava linguiskega surmab ta suure Koljati. Hiljem laulab ta ilusasti ja saab kuningaks. Laul on tal ilus, aga teod? Kuningana patseerib ta oma koja katusel ja luurab, kus naised pesevad. Silmates kaunist naist, peab ta selle kohe omale saama. „Ja Taavet läkitas käsud, ja käskis teda tuua; ja kui tema ta juure sai tulnud, siis magas ta tema juures. . . Ja naine sai käima peale...“ (2. Samueli r. 11 p. 4, 5 s.). Aga see osutus polguülema Uria naiseks, siis Taavet saadab Uria sõtta ja käseb teda asetada sinna, kus ta tingimata saaks hukka. See ka sünnib. Uria langeb, ning kanneldaja Taavet elab tema naisega. Kuid ega's see polnud ainuke, kellega Taavet elas. Taaveti eetilised printsiibid on: kanneldamine, linguiskeamine, naiste „äranaermine“ ja abi-elumeeste „kõrvaletometamine. . .“

Kuningas Salomon.

Jällegi targad aforismid ja kaunid laulud! Kuid eetika? Kõige pealt peab tähendama, et Salomon oma „ülemlaulus“ suure himurusega laulab kõigist naise kohtadest, küll sõnadega mainitavatest, küll ka niisugustest, mida sõnadega ei nimetata. Kuid võib olla Salomon ainult laulis naisest, kuid ise elas askeedi elu, nagu Visnapuu „Amorest“ luues. Oo ei! „Ja Salomon armatses palju võõramaa naesterahvast, ja neid Varao tütre kõrvas: Moabi, Ammoni, Edomi, Sidoni, Hitti naised. . .“ „Ja temal oli seitsesada vürstisugu emandat ja kolmsada liignaist; ja tema naised käänasid ta südame eneste poole.“ (1. Kuning. r. 11 p. 1, 3 s.). Paistab, et naisteküttidele jääb Salomon oma 1000 naisega veel kaua kättesaamatuks ideaaliks!

Lott.

Lott oli üks neist väljavalituist, kelle jumal viis välja väävlitules hukkunud Soodoma ja Komorra linnast. Milline on tema kõlbline isik? Tervena väljudes põlevaist linnadest asub ta Soari mägedesse. Seal elades joob ta enese purju ja magab kahe oma tütre juures. „Ja mõlemad Loti tütred said omast isast endid vastu“ (s. o. jäid rasedaks) (1. Moos. r. 19 p. 36 s.).

Iisak.

Iisak — Aabrami poeg. Ta pole parem omast isast. Ka tema „rendib“ oma naise Rebeka Abimelekile, vilistlaste kuningale, samuti tõendades, et see on tema õde. Saladus tuleb avalikuks ainult mõne aja takka, kui kuningas märkab läbi akna, et Rebeka „mängib“ ka Iisakuga (1. Moos. r. 26 p. 8 s.).

Juut kurnab ehitajaid.

Sokutab halba ehitusmaterjali ja protestib vekslaid.

Ühe Nõmme elaniku jutustus.

Viimasel ajal on kodanikud agaralt asunud korterikriisi lahendamisele omal jõul. Igal pool, kuhu silm vaatab, võib näha uusi maju ja pooleli ehitusi. Ühed väiksemad, teised suuremad, nii nagu kellegi kukkur kannab ja nagu see kuskil rajoonis linnavalitsuste poolt lubatud.

Sarnast ehituse hooaega pole jätanud kasutamata ka juudisoost ärimed. Teatakse selgesti, paljud püüavad majahütid lüüa üles vähese rahaga, mis on suudetud kõrvale panna aastate kestel. Seda sagedasti kõhu küljest näpistades. Riiklist laenu ei jatku kõikjale ja kõigile. Hea meelega võetakse sellepärast vastu ärimeeste pakumisi, kes ehitusmaterjali lubavad müüa võlgu. Kuidas aga sarnast võlgumüüki teevad juudisoost ärimed, sellekohta jutustab üks Nõmme mees:

„Möödunud aastal hakkasin ehitama maja. Olin oma ja naise teenistusest aastate jooksul natukese haaval väikesed summad pannud kõrvale. Kogusin niiviisi, loobudes kõikidest lõbudest ja ajades läbi nii piskuga kui vähegi võimalik, paarisaja tuhande sendi ümber. Sain ka veidi riiklist ehituslaenu. Heade lootustega asusin ehitama maja. Hommiku vara tõusin üles, töötasin 3 — 4 tundi maja juures. Kella 9-ks pidin linna sõitma teenistuskohale. Teenistusest vabanedes jälle pöörasin tagasi maja juure, töötades seal hilja õhtuni. Muidugi oli mul palgatud ka võõrast tööjõudu.

Niiviisi sain maja alusmüüri juba valmis ja ka seinad osalt ülesse. Ühel päeval sattusin juudisoost ärimehe M. ehitusmaterjali ladusse. Tahtsin kuulata, mis maksavad temal plangud, lauad j. t. ehitustarbed. Juut oli sõbralik mees, ütles hinnad mis enamvähem sobivad. Hakkasime tegema kaupa. Ütlesin, rahast on napus, kas M. annab kaupa ka järelmaksule? „Oi heldene aeg,“ ütles tema, „kuidas mina muidu

saan pidada see eri? 3 kuud ma teilt ei taha midagi, siis teie natukehaaval võite hakata tasuma. 3 kuud mina ei tunneki teid. Perast seda nii kuidas saate, palju või vähe, toote mulle. Minu eri najal mitu meest on juba majad ajanud püsti.“

Rääkis seda päris tõsise näoga, nii et lõpuks jäin uskuma. Tellisin siis mitu koormat ehitusmaterjali, mille juut ka järgmisel päeval toimetas ehituse juure. Kirjutasin alla saatelehele.

Hiljem selgus, et materjal oli hoopis kõlbmata. Palgid pehtinud, lauad kuivamata. Hõoveldades vesi lirtsus hõovliraua all, just nagu ta lirtsuub jala all vihma järgi soisel heinamaal. Kuid parata polnud midagi. Olin saatelehele kirjutanud alla ja sellega kauba võtnud vastu.

Teisel kolmandal päeval juut tuleb kopsti uksest sisse. Oli hea nägu, ei saanudki teda söimata läbi nagu varem kavatsesin. Tegin siiski juttu halvast materjalist.

„Kuidas see võis juhtuda? Siis poisid kogemata võtsid teisest virnast Mina teile tahtsin anda see kõige parem materjal.“

Ajab juttu ühest teisest ja viimati ütleb, et võla katteks ma peaks talle siiski andma vekslit.

„Mina seda vekslit ei diskonteeri,“

Eestlased —

koonduge kõik ajakirja

„Juutide“ ümber!

aga teate äri asi, muidu ei saa. Mina teid usaldan lebi ja lebi, aga veike kindlustus iks peab olema.“

Rumala peaga kirjutasingi alla vekslile. Läks nädal aega mööda, tuleb juudilt kiri, et tulgu ma ja hakaku oma võlga õiendama. Imestasin, kuidas see võib alla. Lubas 3 kuud mind mitte tundagi ja nüüd juba nädala aja pärast hakkab nõudma raha.

Lähen juudi juurde asja seletama.

Endisest sõbralikkusest pole enam jälgegi.

„Kui teie maksta ei taha, siis mina lasen vekslit protesti.“

Kõik minu seletused on asjata. Veksel on tema käes ja seega tema seisukorra peremees. Nüüd jooksen mööda sugulasi ja tuttavaid raha korjamas. Muidu võin veel kaotada maja, mida hoidnud kui silmaterra ja kuhu mahutatud mitme aasta vaev.“

Juudi kommunistid määrimas skoutide nime.

Riias vangistati 150 noorjuuti.

Skoutline liikumine on levinenud üle kogu maailma. See on organisatsioon, mis noortele maast madalast hakkab õpetama distsipliini tähtsust. püüab neid kasvatada headeks isamaalasteks ja veel paremateks inimesteks. Skoutidele suhtutakse igal pool ja igas riigis heatahtlikult.

Kuidas aga juudid nende head nime püüavad enesekasudes määrida, selle kohta loeme alljärgnevalt teatest:

Riia lehtede teatel nägi sõjaväe patrull ööl vastu pühapäeva Dvinskis kahtlast salka noorimehi kindluse müüride lähedal koos olemas. Koosolijatel olid ka lipud kaasas. Koosolek piirati ümber ja osavõtjad, umbes 150

poissi, arreteeriti. Selgus, et need olid juudi koolipoisid mitmesugustest koolidest. Nad seletasid, et nemad on skoutid ja tahtnud keskööl koosolekut pidada uute liikmete vastuvõtmiseks. Juurd-lusel tehti aga kindlaks, et suurem osa poistest on juudi kommunistliku noorsooliudu liikmed. Nende juurest leiti ka kommunistlikke proklamatsioone. Arvatakse, et koosolek oli toime pandud 1. mai ettevalmistuseks.

Kommunistide vangistamisi jätkatakse nii Riias kui ka teistes linnades. Nii on „Jaunakas Sinase“ teatel Vindavis neil päevil 14 kommunisti vangistatud. Vindavi tööliste koperatiivi ruumides leiti kommunistide salaarhiiv.

Juudi loogika.

Saara ja Haimke — noor juudi paar — olid jõudnud nii kaugele, et võisid omaks nimetada teatud kapitali ja nüüd otsustati ühiselt omaette mingisugune äri avada. —

S a a r a: „Haimke! — mis sinu arvab, kui meie oma kapitaliga avab iks kolonial kauplus?“

H a i m k e: „Ai, ai Saarakene, mis, teeb meie see kolonial kaubaga! Müüb ära iks nael suhkurt, iks nael mannat ja iga kurat teab mis, juut teenib. —

Ostab aga iles see vana piksi, vana kleide — peerab imber ja teeb iks uus mits — made in England, ehk ostab iles see

vana plekk ja teeb iks uus toop — ai-ai Saarakene, see olep iks peenika schnitt, iks goldene eri.

Juut kohtus.

Juut on kutsutud kohtusse tunnistajana mingisuguses tapmisprotsessis.

Asi tõendusena lebab kohtulaua püss, millega kordasaadetud roim.

K o h t u n i k: „Tunnistaja, tunnete Teie seda püssi?“

J u u t: „Aga miks mina ei tunneb see piss herra kohtunik. — Mina tundsin see piss juba siis, kui tema alles iks pisikene pistol oli.“

Hõberaha päästab uppuja.

Läheb juut nõrka jääd pidi. „Kannab, ei kannab, kannab, ei kannab.“ Keset jõge jää murdub ja juut kukub kaelast saadik vette.

Karjub appi. Keegi ei julge läheneda. Nõrk jää ei luba asuda päästmistöödele. Kaldale kogub suur rahvahulk. Juut jões on juba uppumas.

Tuleb kaldale juhuslikult teine juut. „Ai vai,“ ütleb, „teie ei moista päästa see mees. Näitab temale hõberaha, küll siis tema kaldal on nagu üks tuul!“

Juut ja mõrtsukas.

Kaubapakk seljas läheb juut pimedal sügisööl mööda üksikut maanteed.

Korruga vaatab — teekaldal seisab kohutav suur kogu, käed laiali: „Mõrtsukas!“ mõtleb juut ja ta jalad lähevad nõrgaks. Higi tuleb otsaette. Tahab siis mõrtsukast hirmutada. Võtab mütsi kätte ja seades selle endast paremale poole pea kõrgusele ja ütleb: „Ära tule, meid on kaks!“ Kogu ei tee sellest väljagi. Võtab juut oma pigimütsi teise kätte. Ütleb: „Ära tule, meid on kolm!“ Kogu ikka seisab endisel kohal. Ei lausu sõnagi. Astub siis juut sammu lähemale. Näeb, mõrtsuka asemel seisab teeääres kilomeetri post.

Kuidas juut sai tulise nahatäie.

Araablane, mustlane ja juut sõidavad üheskoos mustlase hobusel laadale. Teel peatuvad nad ühe talumehe ristikeina põllu kohal. Panevad hobuse rahulikult ristikut näsima, ise võtavad lahti leivakoti.

Talumees juhtub lugu nägema. Läheb meeste juure. Tahaks neile anda mantlit, kuid üksipäini kolme vastu — ei julge. Kutsub siis kõrvale juudi ja araablase. Ütleb „Mustlase hobune, ega mul teie vastu pole viha midagi. Anname mustlasele mantli peale ja asi nüdi.“

Juut ja araablane on sellega nõus. Teevad mustlasele hea „sauna“. Siis kutsub talumees kõrvale mustlase ja juudi:

„Araablane va patune inimene, eks temalegi kuuluks-natuke säru.“

Juut ja mustlane teevadki araablasele säru.

„Siis kutsub talumees kõrvale mustlase ja araablase.

„Juut on teid mõlemaid peksnud, kas te seda talle kingite! Andke naha peale!“

Ja siis annavad araablane ja mustlane juudile nagu vähe jaksavad. 3 nädalat mees ei saa istumise peale mitte mõeldagi. Kaval talumees oli aga kurja eest tasunud kõigile.

Vastutav toimetaja ja väljaandja: J. KLOOREN.

Ajakiri „JUUDID“
tungib igasse majja linnas ja maal!

Külastage

**P. Põder'i
valmisriieteäri**

Tallinnas, Kullasepa tänav 7.

sealt leiata alati kõige suuremas valikus mõõdu-
kate hindadega moodsaid meeste- ja naisterahva

valmisriideid.

Kes ostab, ei kahetse.

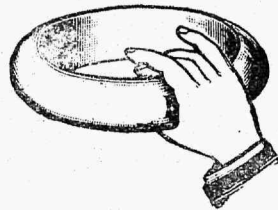
Kella- ja kullasepaäri

P. Eichelmann

Tallinn, V. Karja tänav nr. 2

*Suur valik —
hinnad odavad.*

Ostan kulda ja hõbedat.

Oskar Viikmann,

Raekojahoone Tallinn.

★★

Kasulikum kuld- ja
hõbeasjade ostukoht
on O. Viikmann'i
kulla- ja kellasepa töökojad
Ostetakse kulda ja hõbedat.

UUDIS! Mittekatkiminevad
uuriklaasid.